

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **JUDr. I. S., H., K.**, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu **K. I., spol. s. r.o., K., N., K.-Šaca**, proti žalovanej **Ing. H. K., L., K. -Šaca**, zastúpenej advokátom **JUDr. A. T., F., K.**, o **určenie neúčinnosti právneho úkonu**, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6Cb 329/2001, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2012, č. k. 3Obo 80/2011-422, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2012, č. k. 3Obo 80/2011- 422 sa **zrušuje** a vec sa mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 20. mája 2011, č. k. 6Cb 329/2001-317 vyhovel žalobe a určil, že právny úkon predaja hnutel'ného majetku predávajúcim **K. I., spol. s. r. o.**, zastúpený konateľom spoločnosti **Ing. K.**, z 01. 01. 1998 kupujúcej **Ing. H. K.** a to: 1/ sedacia súprava celočalúnená 3 + 2 + 1, 2/ otáčacie kreslá kožené 2 ks, 3/ otáčacie stoličky s kolieskami 2 ks, 4/ skrinka registračná - čierna 2 ks, 5/ skrinka otvorená policová - čierna 2 ks, 6/ skrinka dvojdvierová - čierna 5 ks, 7/ skrinka so sklenenými dvierkami 2 ks, 8/ konferenčný stolík drevený - čierny 2 ks, 9/ konferenčný stolík trubkový so sklom 1 ks, 10/ stolík malý pod písací stôl -čierny 1 ks, 11/ stoly písacie čierne 2 ks, 12/ prídavok k stolu /rohový/ - čierny 1 ks, 13/ nástavec na stôl pod počítač - čierny 1 ks, 14/ kontajner zásuvkový - čierny 1 ks, je voči konkurzným veriteľom právne neúčinný a týmto úkonom prevedené hnutel'né veci patria do konkurznej

podstaty úpadcu, žalobkyňa je oprávnená ich speňažiť a žalovaná je povinná speňaženie strpieť. O trovách rozhodol tak, že ich náhradu žiadnemu z účastníkov nepriznal.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že súd predchádzajúcim rozhodnutím rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania 7 329,-Sk. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 16. februára 2010, č. k. 4Obo 16/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nespĺňa náležitosti ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p.

Súd prvého stupňa potom ako mu bola vec vrátená na ďalšie konanie, doplnil dokazovanie v naznačenom smere. Zistil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach z 03. augusta 1998, sp. zn. K 249/1998 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka K. I., spol. s. r. o., K.. Členom štatutárnych orgánov s majetkovou účasťou v tejto spoločnosti bol Ing. V. K., ktorý je zároveň konateľom spoločnosti a Ing. H. K., manželka Ing. K. a neb. M. K., matka Ing. K..

Podľa vyjadrenia žalovanej, ona preukázala vlastníctvo k uvedeným hnutelným veciam, tieto ostali v priestoroch úpadcu, k ukráteniu konkurzných veriteľov nedošlo, pretože pre úpadcu vykonávala činnosti, za ktoré po dohode jej bol odpredaný kancelársky nábytok. Žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku.

Ďalej súd uviedol, že z dodacieho listu č. 01/01/98 z 12. januára 1998 vyplýva, že spoločnosť K. I., spol. s. r. o., K. dodala žalovanej predmetné hnutelné veci, ktoré boli žalovanej vyfakturované faktúrou z 29. októbra 1998, č. 009/98 v sume 1,-Sk.

Súd poukázal na blízky vzťah medzi konateľom spoločnosti úpadcu a žalovanou /manželia/ a na skutočnosť, že k právnomu úkonu došlo 01. januára 1998 a konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený 03. augusta 1998. Žalobkyňa sa domáhala určenia neúčinnosti tohto právneho úkonu žalobou z 11. apríla 2001. Právny úkon bol urobený v lehote troch rokov pred začatím konkurzu a návrh bol podaný v zákonnej lehote, preto námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú. Súd vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobe vyhovel.

Na odvolanie žalovanej vec prejednal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací a rozhodol rozsudkom z 27. septembra 2012, č. k. 3Obo 80/2011-422 tak, že

napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodol tak s odôvodnením, že podľa ustanovenia § 15 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov /ďalej len ZKV/ je možné odporovať právnym úkonom dlžníka, ak ním došlo k ukráteniu vymáhateľnej pohľadávky a to aj vtedy, ak tu nebol úmysel ukrátiť konkurzného veriteľa za predpokladu, že medzi účastníkmi takéhoto vzťahu je personálne prepojenie. Práve v § 15 ods. 4 ZKV je zákon prísnejší v tom, že pre úspešnú odporovateľnosť stačí preukázať ukrátenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky ako objektívnu skutočnosť a prepojenie dlžníka a druhej zmluvnej strany.

V prejednáwanej veci bola žalovaná spoločníčkou dlžníka, zároveň aj osobou blízkou členovi štatutárneho orgánu, ktorý bol tiež spoločníkom dlžníka. Úmysel dlžníka citované ustanovenie prezumuje, teda predpokladá sa, že osoby navzájom personálne prepojené museli o takýchto úkonoch vedieť, ale zákon im dáva možnosť preukázať, že ani pri náležitej starostlivosti nemali úmysel dlžníka poznať. V predmetnej veci však žalovaná, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy bola spoločníčkou dlžníka, za ktorého ako konateľ podpísal zmluvu jej manžel, ktorý bol aj spoločníkom dlžníka, nepreukázala predpoklady vyplývajúce z citovaného ustanovenia a to, že nemohla úmysel dlžníka poznať.

Ak pre dlžníka pracovala, táto skutočnosť tiež nie je dôvodom na prednostné uspokojenie jej pohľadávky pred inými veriteľmi, pretože takýto postup sa prieči zmyslu a poslaniu ZKV.

Konkurz na dlžníka bol právoplatne vyhlásený uznesením z 03. augusta 1998 z dôvodu, že dlžník ma viacero veriteľov a po dlhšiu dobu neplnil svoje záväzky. Skutočnosť, či boli dôvody pre vyhlásenie konkurzu, nie je predmetom dokazovania v tomto konaní, tým námietky žalovanej o tejto otázke vyhodnotil súd ako irelevantné.

Ďalej uviedol, že súd sa nemusí zaoberať každou vznesenou námietkou, ale len tými, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci. Rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá mala byť obsahom skúmania v tejto veci bolo to, či predmetným právnym úkonom došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov. Odvolací súd prijal záver, že týmto úkonom došlo k ukráteniu veriteľov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podala dovolanie žalovaná. Žiadala rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. a na skutočnosť, že jej postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom a to procesným pochybením súdu, ktorý rozhodol o zmenenej žalobe bez toho, aby rozhodol o pripustení zmeny žaloby, ktorú zmenu žalovaná navrhovala nepripustiť. Za zásadnú považuje posúdenie, či podanie žalobkyne z 30. augusta 2002 má charakter upresnenia žaloby, alebo zmeny. V zásade je možné povedať, že o zmenu žaloby ide, ak sa predmet sporu rozšíri o ďalšie veci. V pôvodnej žalobe žalobkyňa popísala skutkový stav, označila konkrétny hnuiteľný majetok prevedený na podklade odporovanej kúpnej zmluvy a žiadala určiť úkon za právne neúčinný. Žalobkyňa síce v žalobe uviedla, že napadnutému úkonu je možné odporovať podľa ZKV, avšak žiadnym slovným spojením neuviedla, že ako správkyňa napadnutému právnomu úkonu odporuje podľa ZKV a dožadovala sa právnej neúčinnosti „voči každému“. Takýto výrok je však zo zákona neprípustný, nezodpovedá požiadavke ust. § 15 ods. 1 ZKV, ani § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka. V zásade sa môže jednať len o relatívnu neúčinnosť avšak nie je zrejmé voči komu. Ďalej podľa dovolateľky petit žaloby z 11. apríla 2001 je neurčitý a zmätočný a nie je možné tvrdiť, že sa jedná o odporováciu žalobu podľa ZKV a až podaním z 30. augusta 2002 žalobkyňa petit zmenila, keď ho navrhla v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 ZKV teda, že právny úkon je neúčinný voči konkurzným veriteľom. Podľa žalovanej až podaním z 30. augusta 2002 doručeným súdu 02. septembra 2002 sa žalobkyňa po prvý krát domáhala toho, čoho sa domáhať mala a čomu súd mohol prípadne vyhovieť, tento úkon však už bol urobený po uplynutí premlčacej doby podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka.

Ďalej uviedla, že už v roku 2004 namietala premlčanie. Prvostupňový súd námietke premlčania nevyhoviel s odôvodnením, že k právnomu úkonu došlo 01. januára 1998, konkurz na majetok dlžníka bol vyhlásený 03. augusta 1998, žalobca sa domáhal neúčinnosti žalobou z 11. apríla 2001. Právny úkon bol urobený v lehote troch rokov pred začatím konkurzu, návrh bol uplatnený v zákonnej lehote.

Keďže ZKV neobsahuje lehotu na uplatnenie práva na odporovanie právneho úkonu dlžníka, odporovateľnosť právneho úkonu je podľa ZKV úpravou špeciálnou popri úprave v Občianskom zákonníku, pre podanie odporovacej žaloby podľa ZKV platí všeobecná trojročná premlčacia doba /ust. § 101 Obč. zák./, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Podľa dovolateľky odporovať právnomu úkonu podľa ZKV po prvý krát sa mohlo až deň po vyhlásení konkurzu.

Podaním z 30. augusta 2002 žalobkyňa zmenila aj označenie napadnutého právneho úkonu. Ako v žalobe, tak aj v „upresnení“ odkazuje na právny úkon predaja hnuteľného majetku z 01. januára 1998, dôkaz o existencii takéhoto právneho úkonu však nepredložila. Navyše predmet plnenia vôbec nekorešponduje s obsahom dodacieho listu č. 01/01/98.

Pokiaľ platí, že podanie žalobkyne z 30. augusta 2002 je svojim obsahom zmenou predmetu konania, potom súd pochybil, keď o pripustení takejto zmeny nerozhodol a v konaní pokračoval už podľa zmeneného petitu. Toto pochybenie súdu podľa žalovanej má charakter procesnej vady, ktorou jej bolo znemožnené účinne a efektívne konať pred súdom, uplatnením procesných práv.

Námietke premlčania súd nevyhovel, pričom to odôvodnil poukazom na žalobu z apríla 2001, avšak výrok založil na zmene z 30. augusta 2002. Odvolací súd mal postrehnúť, že žaloba z 11. apríla 2001 nie je nepresným a neurčitým úkonom s upresnením z 30. augusta 2002, ale že žaloba z 11. apríla 2001 nie je odporovacou žalobou podľa § 15 ods. 1 ZKV a ku konaniu o odporovacej žalobe sa nemohlo dospieť upresnením pôvodnej žaloby, ale len zmenou žaloby. Odvolací súd mal postrehnúť, že žiadne uznesenie pripúšťajúce zmenu žaloby v konaní nebolo vydané. Odvolací súd mal postrehnúť, že zamietnutie námietky premlčania práva na podanie odporovacej žaloby je odôvodnené dátumom žaloby z 11. apríla 2001, ktorá však nie je odporovacou žalobou podľa § 15 ods. 1 ZKV, pričom rozhodnutie je o odporovacej žalobe podľa § 15 ods. 1 ZKV a tým je rozhodnutie o námietke premlčania nelogické. Zmätočnosť a nevykonateľnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa bola odvolacím súdom nepostrehnutá, neskúmaná a nenapravená.

Ďalej namieta, že súd určil neúčinnosť právneho úkonu predaja hnuteľných vecí z 01. januára 1998, hoci v konaní nebo produkovaný a vykonaný žiadny dôkaz preukazujúci, že k takémuto úkonu v uvedený deň vôbec došlo. Súd dal oprávnenie správkyňi zapísať do konkurznej podstaty úpadcu a speňažiť také veci z majetku žalovanej, ktoré v jej majetku nikdy neboli. Súd uložil žalovanej povinnosť strpieť speňaženie takých vecí zo svojho

majetku, ktoré v jej majetku nikdy neboli. Súd vyslovil relatívnu neúčinnosť kúpnej zmluvy a veci z dodacieho listu č. 01/01/98, vystaveného na podklade kúpnej zmluvy, žalobkyni speňažiť nepovolil a žalovanej ich speňaženie strpieť neprikázal. Odporovacou žalobou napadla žalobkyňa na konkrétny právny úkon ako celok. Teda odporuje kúpnej zmluve, ktorou žalovaná kúpila veci podľa tejto kúpnej zmluvy, špecifikované v dodacom liste. V zmenenej špecifikácii z 30. augusta 2002 sa už mnohé veci z dodacieho listu nenachádzajú:

Chladnička -1 ks,

2-dverové skrine- 3 ks,

nadstavce 2-dverové - 3 ks,

stoly - pôvodne 6 ks, v zmene už len 2 ks, teda o 4 ks menej, atď.

Súd vyriekol neúčinnosť kúpnej zmluvy ako celku, avšak výrok sa týka len časti plnenia z celkovo neúčinnnej zmluvy. Správkyňa písomne potvrdila, že tieto veci má v držbe. Z uvedenej skutočnosti žalované vyvodila, že rozhodnutie súdu prvého stupňa z tohto dôvodu je zmätočné a nevykonateľné.

Zmätočnosť a nevykonateľnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd neodstránil a navyše nenapravil ani procesné pochybenie súdu, ktorý nerozhodol o zmene žaloby prv, ako zmenenému návrhu vyhovel. Aj napriek tomu, že žalovaná túto skutočnosť namietala v odvolaní, odvolací súd sa s námietkou dostatočne nevysporiadal s odôvodnením, že sa nemusí s každou vznesenou námietkou zaoberať.

Zmätočnosť a nevykonateľnosť rozhodnutia je vždy porušením základného práva na spravodlivé prejednanie veci, zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 ods. 1 Dohovoru a vždy predstavuje vadu podriaditeľnú pod ust. § 237 O. s. p., ex offio napraviteľná odvolacím súdom a zakladajúca ako prípustnosť dovolania, tak aj dovolací dôvod.

Podľa dovolateľky sa odvolací súd nevysporiadal s odvolacími námietkami a argumentáciou zásadného významu napr. s námietkou ekvivalentnosti napadnutého právneho úkonu.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť /zrejme chcela uviesť odmietnuť/ ako neprípustné. Podľa nej v konaní pred súdom prvého stupňa ako aj odvolacieho nedošlo k pochybeniu, ktoré by znamenalo pre žalovanú odňatie možnosti konať pred súdmi a realizovať procesné práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 10a ods. 2 O. s. p./ po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania /§ 240 ods. 1 O. s. p./ zastúpený advokátom, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania /§ 243a ods. 1 O. s. p./, v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je opodstatnené.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V posudzovanom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, pričom vo výroku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, vzhľadom na uvedené skutočnosti je zrejmé, že dovolanie nie je prípustné podľa ustanovenia § 238 O. s. p.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale aj uplatnenými dovolacími dôvodmi, vrátane jeho obsahového vymedzenia, obligatórne sa zaoberá len vadami konania, vymedzenými § 237 O. s. p. a inými vadami, pokiaľ majú za následok nesprávne právne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa obsahu opravného prostriedku.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalovanej bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. sa rozumie procesné nesprávny postup súdu, priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

Žalovaná tvrdí, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s.p., lebo rozsudok odvolacieho súdu trpí nedostatkom riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., čím bolo porušené právo účastníka na spravodlivý proces. Predovšetkým namieta, že odvolací súd nechal bez povšimnutia odvolaciu námietku, že podanie žalobkyne z 30. augusta 2002 nie je

upresnením žaloby, ako to vyhodnotil súd prvého stupňa, ale je zmenou žaloby. Žalovaná túto námietku zdôvodnila tým, že napr. k položke sedacia súprava pribudol trojdielny kus, vynechaná bola chladnička a rad ďalších vecí. Ďalej v žalobe z 11. apríla 2001 bolo uvedených 22 kusov a v podaní, ktoré súd prvého stupňa v rozhodnutí vyhodnotil ako „upresnenie žaloby“, je už uvedených 24 kusov.

K námietke žalovanej je potrebné uviesť, že odôvodnenie rozsudku /prvostupňového aj odvolacieho/ musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen na výsledky dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie preskúmania v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. Ak rozsudok súdu neobsahuje náležitosti uvedené v §157 ods. 2 O. s. p. je nepreskúmateľný.

Je potrebné prisvedčiť dovolateľke, že už jednoduchým porovnaním žaloby a podania žalobkyne z 30. augusta 2002 je zrejmé, že došlo ku kvantitatívnemu rozšíreniu žaloby, teda k jej zmene. O zmene návrhu súd vždy rozhoduje uznesením. V posudzovanej veci súd prvého stupňa nepostupoval v zmysle ustanovenia § 95 O. s. p., lebo podanie žalobkyne vyhodnotil nesprávne ako „upresnenie žaloby“. Napriek nesprávnemu postupu súdu prvého stupňa, na ktorý poukázala žalovaná aj vo svojom odvolaní, odvolací súd túto odvoláciu námietku nechal bez povšimnutia, lebo ju nesprávne vyhodnotil ako námietku bez významu pre rozhodnutie o odvolaní žalovanej, čo malo za následok, že súdmi oboch stupňov neboli rešpektované požiadavky procesného práva. Nesprávna aplikácia procesného práva spôsobila nejasnosť a nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozhodnutia /súdu prvého stupňa, ktoré rozhodnutie nemožno posudzovať izolovane, lebo prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok/ pokiaľ ide na posúdenie včasnosti podania žaloby vo vzťahu k jednotlivým hnutelným veciam, ktoré boli jednotlivo uplatnené v oboch podaniach a tým aj vyhodnotenie námietky premlčania, vznesenej žalovanou už v konaní na súde prvého stupňa. Odvolací súd sa námietke premlčania uplatneného práva vôbec nevenoval, napriek tomu že ide o námietku zásadnú pre rozhodnutie vo veci samej.

Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania /napr. III. ÚS 271/2005, III. ÚS 78/2007/. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany /predovšetkým súdnej/, v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

K námietkam žalovanej ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd poznamenáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe v danom prípade prípustnosť dovolania nezakladá /nespôsobuje zmätočnosť resp. nepreskúmateľnosť rozhodnutia/. Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalovanej boli opodstatnené, mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, ale nezakladali by prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné podľa ust. § 238 O. s. p. a o taký prípad nejde.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu požiadavky ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. nespĺňa, lebo odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, čím odňal žalovanej možnosť konať pred súdom. Týmto bola tiež naplnená skutková podstata prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a zároveň naplnená aj dôvodnosť podaného dovolania.

Keďže v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolací súd bol povinný k takejto vade prihliadnuť a to aj prípade, ak by dovolateľkou nebola uplatnená ako dôvod prípustnosti dovolania /§ 242 ods. 1 O. s. p./.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedeného dôvodu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 243b ods. 2, 3 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného a aj dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 27. marca 2014

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.